

Arrest

nr. 147 978 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 1 maart 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 1 maart 2012 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende gesteld:

“In de mate dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 26 januari 2012 aanvecht, dient te worden vastgesteld dat zij geen middel tegen dit bevel aanvoert, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk is.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 april 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond, verwijst zij naar haar gemotiveerd schrijven om te worden gehoord, ingediend op 7 april 2015, waarin benadrukt wordt dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn, gelet op de situatie van de minderjarige: zij is hier in 2005 als niet-begeleide minderjarige aangekomen, is het slachtoffer van intrafamiliaal geweld, in haar land van herkomst had zij geen bescherming en opvang en was zij op zichzelf aangewezen. Dit is allesbehalve redelijk. De verwerende partij verwijst naar de beschikking en de nota.

2.2 Daar waar de verzoekende partij verwijst naar haar gemotiveerd schrijven om te worden gehoord, benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Zodoende kan slechts rekening gehouden worden met de daadwerkelijk ter terechtzitting van 28 mei 2015 geformuleerde opmerkingen en niet met enige schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen.

Met betrekking tot het eigenlijke betoog ter terechtzitting dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog aangaande de gegrondheid niet ingaat op het feit dat zij tegen de tweede bestreden beslissing geen middel heeft aangevoerd, zodat zij dan ook geen afbreuk doen aan wat in dit verband in voormelde beschikking gesteld wordt.

Met verwijzing naar de beschikking van 26 februari 2015 is het beroep, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 19 februari 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

In haar enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van voornoemd artikel 9bis en van de materiële motiveringsplicht.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van elementen die zij reeds in haar aanvraag heeft aangehaald. Zij meent dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, maar de Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij geeft niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan, omtrent welke elementen niet afdoende of gebrekkig zou zijn gemotiveerd en op grond waarvan zij meent dat er geen enkele proportionaliteit is tussen de aangevoerde argumenten en de getroffen beslissing. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat met de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag naar boven heeft gebracht, waaronder haar integratie in België, haar situatie bij haar tante en diens echtgenoot, de banden en contacten met haar familie, het onder toezicht plaatsen van de jeugdrechtbank en haar kennissen en vrienden in haar land van herkomst, rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat gelet op de voorliggende concrete omstandigheden de vraag dient te worden gesteld waarom het onwaarschijnlijk zou zijn dat zij niet kan verblijven bij familie, vrienden of kennissen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de reden aangeeft, daar het volgende gesteld wordt: “Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers geruime tijd in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.” De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt niet duidelijk zou zijn.

Voor het overige heeft het enig middel betrekking op de instructie van 19 juli 2009. Dit betoog heeft tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Vooreerst stelt de Raad vast dat de instructie voor de eerste maal wordt aangehaald in het verzoekschrift van de verzoekende partij en dit aldus een nieuw element betreft waarvan de gemachtigde niet op de hoogte kon zijn bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat hem niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien dient gewezen te worden op de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State oordeelde immers dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Dit onderdeel van het enig middel lijkt bijgevolg niet dienstig. De verwijzing van de verzoekende partij naar de publieke verklaringen van de Staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de instructie nog steeds geldt voor zij die hieraan voldoen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie omwille van het arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - kan worden toegepast. Daar waar de verzoekende partij meent dat de situatie van de verzoekende partij in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris niet naar waarde is beoordeeld, dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing ingegaan wordt op de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voren heeft gebracht. Zij laat na aan te tonen dat dit niet het geval zou zijn en bovendien kan erop gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling

van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Gelet op de vernietiging van de instructie is ook het betoog van de verzoekende partij dat geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond niet dienstig. Evenmin is haar betoog betreffende de duurzame lokale verankering aan de orde, nu uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat de verzoekende partij deze heeft ingeroepen in het kader van de gegrondheid van haar aanvraag, terwijl de bestreden beslissing slechts betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan.

De beweringen van de verzoekende partij dat op het ogenblik dat zij twaalf jaar was geen enkel familielid, geen enkele vriend of kennis bereid was zorg voor haar te dragen en dat zij naar België werd "gestuurd", zijn nieuw. De Raad wijst er dan ook op dat de gemachtigde aldus niet op de hoogte kon zijn van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat hem niet verweten kan worden ermee geen rekening te hebben gehouden. Zodoende kan de verzoekende partij de gemachtigde ook niet verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd, daar zij zelf niets in dit verband in haar aanvraag naar voren heeft gebracht.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het middel lijkt ongegrond."

Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 Met betrekking tot de verwijzing van de verzoekende partij naar haar verzoek tot horen, verwijst de Raad in de eerste plaats naar hetgeen hij in dit verband hoger heeft gesteld.

Daar waar de verzoekende partij in haar verzoek tot horen van 8 april 2015 voor het eerst inroept dat de verwerende partij zich niet van eventuele garanties op adequate opvang en tenlasteneming in het land van herkomst vergewist zou hebben, dient te worden vastgesteld dat dit een nieuw middel betreft. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Vervolgens dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het door haar voor het eerst in haar verzoek tot horen ontwikkelde middel ter terechtzitting niet herneemt, zodat hiermee hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden. Gelet op hetgeen hoger reeds herhaaldelijk is gesteld, is immers niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant. Alleen al om deze reden is dit nieuwe middel onontvankelijk.

Met betrekking tot het eigenlijke betoog ter terechtzitting dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 2 april 2015 reeds werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 2 april 2015 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond aangaande de eerste bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE